

Ραμπιντρανάθ Ταγκόρ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Η κάθε του Θεού αυγή είναι γι' αυτόν
και μια καινούργια έκπληξη
είναι τα δάκρυα της γης
που κάνουνε τα γέλια της ν' ανθούνε,
Ποια γλώσσα είναι η δική σου θάλασσα;
Η γλώσσα της αιώνιας απορίας
Ποια γλώσσα είναι η δική σου απάντηση Ουρανό;
Η γλώσσα της αιώνιας σιωπής.
Ο πόθος του πουλιού να ήταν σύννεφο.
Μα πως ποθεί το σύννεφο να ήταν πουλί!
Κάθε παιδί μας φέρνει κι ένα μήνυμα,
πως ο Θεός ακόμη δεν βαρέθηκε τον άνθρωπο
Ω μικρούληδες, του κόσμου τούτου αλήτες,
αφήστε μου τ' αχνάρια σας στα λόγια μου.
Το ότι υπάρχω είναι μια αιώνια έκπληξη που λέγεται Ζωή.
Γέλασες μα δεν μίλησες για τίποτε
κι αισθάνθηκα πως ήταν γι' αυτό
που τόσο πρόσμενα καιρό.
μικρό μου χορταράκι, μικρά τα βήματα σου,
μα όλη τη γη κρατείς κάτω από τα πόδια σου
ποτέ να μη φοβάσαι τις στιγμές,
αυτό σου τραγουδάει η φωνή του αιώνιου.
Μας δίνεται η ζωή, μα δίνοντας την τήν κερδίζουμε.
Διαβάζουμε τον κόσμο λανθασμένα
και λέμε πως μας απατά
του θανάτου η σφραγίδα,

δίνει αξία στην ζωή το νόμισμα
κι έτσι αγοράζει κανείς με τη ζωή,
ότι είναι πολύτιμο.

Ο θόρυβος μιας στιγμής
τη μουσική του Αιώνιου χλευάζει
φίλησε ο κόσμος την ψυχή μου
με τον πόνο του
κι αντάλλαγμα της ζήτησε τραγούδια
αυτός που πάντα βρίσκεται σε κίνηση
κάνοντας το καλό
ποτέ δεν βρίσκει τον καιρό καλός να είναι
το φεγγάρι έχει το φως του
για όλο τον Ουρανό
Τις σκοτεινές κηλίδες του γι' αυτό το ίδιο.
Είσαι γεμάτος με τη σκόνη
των πεθαμένων λέξεων
πλύνε την ψυχή σου με σιωπή
η σιωπή θα βαστάξει τη φωνή σου
όμοια με την φωλιά
που τα κοιμώμενα πουλιά κρατεί.

ΈΝΑ ΚΑΛΑΘΙ ΜΕ ΚΑΡΤΟΥΣ

Ξυπνούσα κι έβρισκα το μήνυμά του το πρωί
Δεν ξέρω τι ήταν αυτό που μου έφερνε
γιατί δεν ξέρω να διαβάζω
Θα αφήσω τον σοφό μέσα στα βιβλία του,
δεν θα τον ρωτήσω καθόλου
μπορώ τάχα να ξέρω αν θα μπορούσε
να καταλάβει το δικό μου μήνυμα;
Θ αγγίξω το πρόσωπο μου με το γράμμα,
θα το σφίξω στην καρδιά μου
Όταν η νύχτα θα γίνει σιωπηλή
και τα' αστέρια θα βγούνε ένα ένα
θα το ανοίξω πάνω στα πόδια μου
και θα μείνω σιωπηλός,
τα φύλλα που μουρμουρίζουνε
θα μου το διαβάσουνε με δυνατή φωνή
το γρήγορο ποτάμι
θα μου το σιγοψυθυρίσει
τα εφτά αστέρια της γνωριμίας
θα μου το τραγουδήσουν στους ουραμούς.
Δεν κατάφερα να βρω αυτό που ψάχνω
Αυτό που θα ήθελα να μάθω δεν το καταλαβαίνω καθόλου
Μα αυτό το μήνυμα που δεν ήξερα να αποκρυπτογραφήσω
υποβάσταξε το φορτίο μου κι οι σκέψεις μου γίνανε μελωδίες.

Η ΛΕΞΗ ΤΟΥ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥ ΜΟΥ

Θάρρεψα πως το ταξίδι μου έφτασε στο τέλος του,
με το τελευταίο όριο της δύναμής μου,
πως το μονοπάτι έκλεισε εμπρός μου,
πως οι τροφές μου εξαντλήθηκαν,
και πως ήρθε ο καιρός να ζητήσω άσυλο
σε μια σιωπηλή σκοτεινιά.
Όταν θα αναχωρήσω από δω,
αυτή θα είναι η λέξη του αποχαιρετισμού μου:
ότι εκείνο που είδα είναι ανυπέρβλητο.
Ότι γεύτηκα το μυστικό μέλι του λωτού αυτού
που ανοίγει στον ωκεανό του φωτός,
κι έτσι ευλογήθηκα,
αυτή θα 'ναι η λέξη του αποχαιρετισμού μου..

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΟΥ ΕΑΥΤΟΣ

Ήρθα μόνος στο δρόμο της πίστης μου
Αλλά ποιος είναι αυτός ο εαυτός μου μέσα στο σκοτάδι;
Παραμέρισα για ν' αποφύγω την παρουσία του
αλλά δεν του ξέφυγα.
Κάνει την σκόνη να σηκώνεται από την γη
με το σίγουρο βάδισμα του.
Προσθέτει τη δυνατή του φωνή σε κάθε λέξη που προφέρω
Είναι ο μικρός μου εαυτός,
ο αφέντης μου που δεν γνωρίζει ντροπή.
Αλλά εγώ ντρέπομαι να περάσω
την πόρτα σου με την συντροφιά του.

Μέσα από τη θλίψη όλων των πραγμάτων
ακούω το σιγαλό τραγούδι της αιώνιας μητέρας
Εσύ είσαι η μεγάλη σταλαγματιά της δροσιάς
κάτω από το φύλλο του λωτού
Εγώ είμαι η πιο μικρή στο απάνω μέρος του φύλλου
Ο καλλιτέχνης είναι ο εραστής της ζωής
Γι' αυτό και είναι ο σκλάβος της,
μαζί και ο αφέντης της
Τούτη η λαχτάρα είναι για κάτι
που το αισθάνεται κάποιος στο σκοτάδι
μα δεν το βλέπει στο φως της ημέρας
Οι ρίζες είναι κλαδιά κάτω στη γη
Τα κλαδιά είναι ρίζες μες στον αέρα
Οι ανώνυμες ημέρες έχουν αφήσει
το άγγιγμά τους απάνω στην καρδιά μου
σαν το μούσκλο στον κορμό του γέρικου δέντρου
Οι άνθρωποι πάνε μέσα στο πολυτάραχο πλήθος
για να πλήξουν την κραυγή της δικής τους σιωπής
Κουβαλώ στον ανθισμένο κόσμο μου
όλους τους κόσμους που δεν υπάρχουν πια
Το φύλλο γίνεται λουλούδι όταν αγαπά
Το λουλούδι γίνεται καρπός
όταν η αγάπη του φτάνει στη λατρεία
Κοιτάζω τα δέντρα που σαλεύουν
και στοχάζομαι πόσο μεγάλος είναι ο κόσμος
Η μεγάλη δύναμη του Θεού
βρίσκεται μέσα στο απαλό αεράκι που φυσάει
κι όχι μέσα στην ανεμοζάλη
Ο μεγάλος περπατάει με τον μικρό χωρίς κανένα φόβο
ο μέτριος κρατιέται μακριά Αγάπη, όταν έρχεσαι
κρατώντας στο χέρι σου το αναμμένο λυχνάρι της οδύνης

μπορώ να ξεχωρίσω το πρόσωπό σου
και να δω πόσο είσαι ευλογημένη από το Θεό
Το χαμόγελό σου ήταν τα λουλούδια από το δικό σου κήπο
τα λόγια σου ήταν το ψιθύρισμα του δικού σου δάσους
μα η καρδιά σου ήταν η γυναίκα που ξέραμε όλοι.
Ο Θεός αγαπά τα λυχνάκια των ανθρώπων
περισσότερο από τα μεγάλα του αστέρια
Ότι είναι πολύ καλό δεν έρχεται μόνο του
Στον ερχομό του το συνοδεύει το σύνολο
Η καρδιά μου σήμερα νοσταλγεί
να φτάσει στη μοναδική ευτυχισμένη ώρα
μέσα από τη θάλασσα των καιρών
Φοβισμένοι στοχασμοί, μη με φοβάστε εμένα
είμαι ποιητής.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Περπατούσα μόνος πάνω στο δρόμο τον εξοχικό την ώρα που ο ήλιος έκρυβε φιλάργυρα τις τελευταίες χρυσές ακτίνες. Το φως της μέρας έσβηνε σιγά-σιγά καθώς πλάκωνε το σκοτάδι. Η θερισμένη γη κειτόταν σιωπηλή σαν κλαμένη χήρα. Ξάφνου η διαπεραστική φωνή ενός παιδιού έσκισε τον αέρα, αθέατη, αφήνοντας τη γραμμή του τραγουδιού πίσω της, στο μουντό φως του δειλινού. Το χωριάτικο σπίτι του βρισκόταν στην άκρη της έρημης χώρας, πέρα από το χωράφι με τα ζαχαροκάλαμα, κρυμμένο μέσα στις σκιές της μπανανιάς και της αρέκας και της ινδοκαρυδιάς. Σταμάτησα για μια στιγμή το μοναχικό μου περίπατο κάτω από το φως των άστρων, και είδα μπροστά μου τη σκοτεινιασμένη γη ν' αγκαλιάζει με τα χέρια της αναρίθμητα σπίτια γεμάτα κούνιες και κρεβάτια, μητρικές καρδιές και βραδινές λάμπες, και μικρές ζωές, γεμάτες από μια χαρά που δεν ξέρει τίποτα για το τι αξία έχει για τον κόσμο.